

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X.**, narozený dne X.
státní příslušnost Ruská federace
t. č. X.
zastoupený advokátkou Mgr. Marinou Musilovou
sídlem Sukova 49/4, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2021, č. j. OAM-489/LE-LE05-LE05-R2-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 22. 6. 2021, č. j. OAM-489/LE-LE05-LE05-R2-2019, kterým mu žalovaný neudělil mezinárodní ochranu podle §12, §13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalovaný rozhodl ve věci poprvé dne 1. 4. 2020 rozhodnutím č. j. OAM-489/LE-LE05-LE05-2019 tak, že se žalobci mezinárodní ochrana neuděluje. Následně toto rozhodnutí Městský soud v Praze rozsudkem č. j. 1 Az 24/2020-52 ze dne 21. 7. 2020 zrušil z důvodu zásadních nedostatků ve zjištění skutkového stavu věci, a tedy nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí týkající se stavu ruského vězeňství a spolehlivosti poskytnutých záruk. Žalovaný se měl v dalším řízení řídit následujícím závazným právním názorem soudu: na podkladě dostupných informací o zemi původu, včetně těch, které navrhoval žalobce, posoudí, zda nadále existují důvody domnívat se, že v Rusku dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o podmínky ve (vazebních) věznicích, které by vedly k ohrožení života žalobce či k riziku nelidského nebo ponižujícího zacházení s ním. Na základě získaných poznatků se žalovaný měl podrobně zabývat tím, zda jsou záruky poskytnuté Generální prokuraturou Ruské federace v případě žalobce dostatečné, spolehlivé a zda lze očekávat, že budou v praxi dodržovány.
3. Kasační stížnost byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 1 Azs 283/2020-39 ze dne 18. 2. 2021. NSS se v rozsudku zabýval mírou zkoumání diplomatických záruk. Uvedl, že v případě hrozby porušení zákazu špatného zacházení mohou reálnost nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu snížit právě diplomatické záruky přijímajícího státu. Diplomatické záruky jsou ujednáním mezi dvěma státy, jimiž stát, který přijímá osobu, poskytuje státu, který osobu navrácí, záruku (závazek), že s osobou, které se tato záruka týká, bude nakládáno v souladu s podmínkami stanovenými v tomto ujednání, resp. dle závazků stanovených mezinárodním právem. Státy původu se tak zavazují vyloučit riziko porušení lidských práv tím, že nad rámec svých současných povinností garantují dodržování podmínek sjednaných v zárukách (bod 79 a 80 nálezu sp. zn. II. ÚS 2299/19 ze dne 2. 4. 2020). Je třeba důkladně posoudit dodržování lidských práv v dané zemi (vč. jejího soudního a vězeňského systému) a zhodnotit, zda takový stav vůbec umožňuje přijetí jakýchkoli záruk (bod 34 rozsudku NSS č. j. 5 Azs 235/2019-25 ze dne 18. 9. 2019). Žalovaný byl také zavázán k vyžádání spisu vedeného v extradičním řízení. Žalovaný mohl odkázat na hodnocení kvality a spolehlivosti diplomatických záruk provedené orgány rozhodujícími o přípustnosti žalobcova vydání, pokud toto hodnocení bude dosahovat standardů požadovaných judikaturou. NSS konečně zdůraznil, jaký je u doplňkové ochrany důkazní standard.

II. Žalobní body

4. Žalobce předně namítal, že žalovaný nesplnil povinnost přezkoumat, zda praktické uplatňování záruk poskytuje skutečnou garanci, že nedojde jeho navrácením k ohrožení života nebo k nebezpečí špatného zacházení. Žalovaný v tomto ohledu úplně rezignoval na svoji roli, vůbec se otázkou dostatečnosti a spolehlivosti záruk nezabýval, natožpak, aby zvážil všechny relevantní faktory nastíněné nejen ve výše

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

uvedené judikatuře, ale i v dalších relevantních rozsudcích Evropského soudu pro lidská práva - viz zejména rozsudek ze dne 9. 5. 2012, Othman (Abu Qatada) proti Spojenému království, stížnost č. 8139/09, ECHR 2012, který je z hlediska posuzování kvality a důvěryhodnosti diplomatických záruk zcela zásadní, neboť zde soud vymezil 11 faktorů, k nimž je nutno přihlížet. Stejně závěry uvedl i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 2. 4. 2020, sp. zn. II. ÚS 2299/19.

5. Před samotným posuzováním záruk je třeba důkladně posoudit dodržování lidských práv v dané zemi (včetně jejího soudního a vězeňského systému), aby bylo vyloučeno, že se země původu nachází ve stavu, který by sám o sobě vylučoval přijetí jakýchkoliv záruk. Žalovaný se tímto nezabýval dostatečně důkladně.
6. Žalobce dále uvedl, že na X. užívá lék X. a X. Oba léky jsou u žalobce nutné k zajištění jeho zdraví. Omezení dostupnosti uvedených léků může v případě žalobce vést k mrtvici a případným souvisejícím následkům v podobě mozkové klinické smrti, částečného či celkového ochrnutí nebo smrti. Žalobce dále užívá lék X., který je nutný k zamezení negativních důsledků souvisejících s X. Uvedený lék má zásadní vliv na činnost srdce žalobce a stabilizaci srdečního rytmu. V případě stresového způsobu života, přičemž za stresový život je nutné považovat i život v ruských věznicích, může neléčení a nedostatek lékařské péče (či případně nekvalitní lékařská péče), vést až k infarktu a smrti. Výše uvedené diagnózy jsou dále doplněny X., která u dospělého člověka při vystavení nadměrnému stresu v kombinaci s dalšími chorobami souvisejícími se srdeční vadou nebo tlakem (X.) mohou vést k infarktu v důsledku nedostatečného zásobování okysličenou krví. Z podkladů předložených žalobcem v rámci soudního přezkumu i z veřejně dostupných zdrojů je zřejmé, že vzhledem ke značné míře korupce ve všech sférách ruské společnosti (včetně sféry vězeňského systému) a současně velmi omezenému přístupu ke zdravotní péči, nelze vyloučit nelidské zacházení spočívající právě v omezení či odepření přístupu ke zdravotní péči.
7. Ruská federace, jako smluvní strana řady mezinárodních a regionálních úmluv o lidských právech, je povinna respektovat a chránit právo na život vězňů a chránit je před mučením a dalším špatným zacházením. Avšak jak plyne z řady opakujících se dění v Ruské federaci a rovněž tak i z reakcí navazujících, je zřejmé, že v Ruské federaci nadále dochází ke špatnému zacházení s vězněnými osobami, odepření lékařské péče, vč. mučení. Na tuto problematiku v současné době poukazuje řada států a organizací, a to nejen kvůli celosvětově známému případu Alexeje Navalného, odsouzeného v Ruské federaci, v jehož případě mezinárodní organizace na ochranu lidských práv Amnesty International opakovaně požadovala pro Alexeje Navalného urychlený přístup k důvěryhodné lékařské péči a jeho okamžité propuštění. Rovněž v této věci vyslovil svůj názor Senát parlamentu České republiky na své 5 schůzi konané dne 28. 1. 2021, k potlačování lidských práv a svobod v Ruské federaci, kdy apeloval na členy parlamentu státu EU, aby prosadili společný postup EU, a to včetně zavedení dalších sankcí vůči představitelům Ruské federace. Rovněž v této věci Rada Evropské unie rozhodla o uložení omezujících opatření vůči čtyřem ruským občanům, kteří jsou odpovědní za závažné porušování lidských práv, včetně svévolného zatýkání a zadržování, a za systematické a rozsáhlé potlačování svobody pokojného shromažďování a sdružování a svobody přesvědčení a projevu v Rusku. Pro takový přístup, zejména v podobě sankcí, se vyslovila většina evropských politiků včetně českého ministra zahraničních věcí Tomáše Petříčka nebo německého ministra

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

zahraničí Heika Maase. Vzhledem k tomu, že Ruská federace porušuje lidská práva i celosvětově sledovaného případu Alexeje Navalného, je otázkou, jak postupují policejní a jiné státní orgány v Ruské federaci vůči odsouzeným, jejichž osud není mediálně sledován. Lze předpokládat, že vůči těmto osobám může docházet k intenzivnějšímu porušování jejich osobních práv a svobod. Rovněž tak, ze zprávy US Department of State vyplývá, že přetrvávajícím problémem zůstává beztrestnost státních úředníků, kteří se dopustili porušení lidských práv. V takových případech většinou tito pachatelé nejsou stíháni ani potrestáni.

8. Žalobce dále namítal, že nebyly shromážděny informace z různých zdrojů o státu původu. Přitom je to žalovaný, kdo nese odpovědnost za náležité zjištění reálií o zemi původu žadatele (rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005 - 58). Podle § 23c písm. c) zákona o azylu mohou být podkladem pro rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu, zejména přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem. Informace o zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu musí ostatně být mj. v maximální možné míře relevantní ve vztahu k otázkám posuzovaným v daném řízení. Žalobce trvá na tom, že žalovaný nezjistil skutkový stav na základě přesných a relevantních informací o stěžovatelově zemi původu.
9. V souvislosti s výše uvedeným žalobce namítá, že žalovaný nezjistil objektivní stav věci, neopatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalovaný dále nepřihlédl dostatečně ke všem skutečnostem, které vyšly během řízení najevo, a neprovedl všechny důkazy, které jsou potřebné ke zjištění skutečného stavu věci. Žalovaný tak zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností a nezákonností. Z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci pak žalovaný vyvodil nesprávné závěry o neexistenci azylově relevantního nebezpečí v zemi původu. Zároveň se žalovaný odchýlil od ustálené judikatury správních soudů týkající se přiměřené pravděpodobnosti pronásledování a vážného nebezpečí vzniku vážné újmy. Stejným způsobem pak žalovaný dospěl k nesprávnému závěru ohledně nesplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu.
10. S pravděpodobností hraničící s jistotou lze předpokládat, že umístění žalobce do ruského vězení by vedlo ke zdravotním komplikacím, přičemž není nijak zaručeno (naopak je velmi nepravděpodobné), že by se žalobci dostalo jakékoliv natož řádné lékařské pomoci. Žalobce je osobou, u které hrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek NSS vydaný dne 18. 9. 2019 v řízení vedeném u NSS pod sp. zn. 5 Azs 235/2019, který zdůraznil nutnost zohlednit v případě takto zranitelných osob reálnou dostupnost zdravotní péče v případě umístění do vězeňského zařízení na území Ruské federace, přičemž v této souvislosti nepovažoval garance ruské strany poskytnuté v rámci extradičního řízení za plně dostačující.
11. Dále žalobce v řízení tvrdil, že v trestním řízení vedeném v Ruské federaci bylo porušeno jeho právo na řádnou obhajobu, k tomuto bylo doloženo rozhodnutí X. soudu.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

12. Žalobci do budoucna hrozí nebezpečí ze strany bývalého policejního funkcionáře X. a také nebezpečí z důvodu zájmu policie. Při posuzování selhání vnitrostátní ochrany rozlišovat situace, kdy je původcem pronásledování vážné újmy stát, resp. jeho orgány, a kdy se jedná o soukromé osoby nebo jiné nestátní subjekty, zde žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. 5 Azs 66/2008. V odůvodnění napadeného rozhodnutí chybí skutkové závěry v tom ohledu, zda by se právům žalobce v jeho konkrétním případě vůbec mohlo dostat efektivní ochrany ze strany příslušných státních orgánů Ruské federace. Z rozhodnutí žalovaného není ani nijak patrné, že by se žalovaný touto otázkou blíže zabýval, resp. zda tímto směrem vedl dokazování. Vzhledem k tomu, že se jedná o jednu ze stěžejních otázek, na jejíž odpovědi závislé udělení mezinárodní ochrany žalobci, byl žalovaný povinen se jejím posouzením zabývat detailněji, než pouhým poukazem na informace MZV ČR č. j. 113731-2/2021 - LPTP, ve kterých je uvedeno, že ruskou stranou poskytované garance jsou spolehlivé (vč. zmíněné jediné stížnosti vydané osoby). Žalovaný tak zatížil napadené rozhodnutí v tomto ohledu vadou nepřezkoumatelnosti (viz rozsudek NSS ze dne 19. 9. 2007, sp. zn. 1 Azs 40/2007).
13. K dotazu soudu zástupce žalobce při jednání k dotazu soudu upřesnil, že nezpochybňují neudělení azylu podle § 13 zákona o azylu, brojí proti neudělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 14, § 14a zákona o azylu. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému a žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svých závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí, na které plně odkázal, jakož i na obsah správního spisu. Žalovaný uvedl, že Generální prokuratura poskytla garance, že v případě vydání žalobce do Ruské federace mu bude mimo jiné zaručeno, že jeho trestní stíhání bude probíhat v souladu s normami mezinárodního práva a nebude podroben mučení, nelidskému či ponižujícímu zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dle žalovaného nebyl žalobce nijak zkrácen na svých právech, přičemž podmínky pro udělení mezinárodní ochrany nesplňuje. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

15. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu, přičemž v poskytnutí údajů k žádosti ze dne 23. 1. 2020 jako důvod žádosti uvedl, že ho v Rusku pronásledují policejní složky. Vydíraly ho a chtěly po něm 2 miliony euro, přičemž mu řekly, že pokud nezaplatí, tak proti němu zfalšují trestní stíhání a vyhlásí po něm mezinárodní pátrání, dostanou ho do Ruska a poté ho budou mučit, aby od něj získaly peníze. Ve vězení byl žalobce mučen. Dalším důvodem je, že příslušníci FSB (Federální služba bezpečnosti - pozn. soudu) ho v Praze seznámili s člověkem, který distribuuje kokain, a chtěli, aby ho prodával s nimi. Odmítl to, ale bojí se, že když se vrátí do Ruska, budou ho týrat a dostane trest odnětí svobody.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

16. V rámci pohovoru dne 23. 1. 2020 žalobce uvedl, že Rusko opustil 28. 12. 2017 a poté se tam nevrátil. Cestovní doklad si vyřídil přes příslušníky FSB, ještě ve výkonu trestu odnětí svobody. Vycestoval na základě cestovního dokladu a italského víza přes hranici s Běloruskem. Příslušníci mu chtěli pomoci, aby mohl vyzvednout peníze a předat jim je. V roce 2011 byl odsouzen za několik podvodů, oficiálně byla škoda vyčíslena na 2 miliony euro, ale neoficiálně se hovořilo o částce 365 milionů euro. Při vyšetřování byla stanovena částka 2 miliony euro, aby mohli lidé z FSB, prokuratury, ministerstva vnitra a vyšetřovacího výboru Ruské federace ty peníze získat. Ještě v roce 2011 byly peníze převedeny do banky na Britských Panenských ostrovech. Žalobce uvedl, že byl do podvodů zapojen tak, že od lidí vybíral peníze. Mělo se jednat o podvody s prodejem aut a DPH. Žalobce nerozporoval, že podvody spáchal. Uvedl, že dostal spravedlivý trest. Celý ho ale nevykonal. Díky pracovníkům FSB, kteří si mysleli, že má ještě schované 2 miliony euro, byl propuštěn již v roce 2017, na místo v roce 2018. V roce 2019 po něm bylo vyhlášeno pátrání, to se dozvěděl od Interpolu. Viní ho, že v roce 2011 nevrátil 4,9 milionu rublů, čili ho viní z podvodu. Žalobce byl přesvědčen, že svůj trest již vykonal. Tento skutek figuroval již v trestním řízení v roce 2011, ale byl vyjmut, neboť nebyl posouzen jako trestný čin, poškozený byl odkázán na civilní řízení. Poškozený se na soud neobrátil, proto bylo teď nejspíš zahájeno trestní řízení. Žalobci hrozí trest odnětí svobody do 10 let, ale promlčecí lhůta uplyne v únoru 2021. Má v Rusku dva advokáty, ale bojí se fakticky něco dělat, jelikož se obávají lidí, kteří zahájili trestní řízení. Žalobce dále uvedl, že byl zatčen za podvody již dříve v roce 2002 a následně obviněn z mnoha věcí, organizace zločinecké skupiny, legalizace výnosů z trestné činnosti, nelegální držení zbraní apod. Nakonec byl odsouzen za legalizaci výnosů z trestné činnosti a podvody. Další odsouzení bylo v roce 2011, o kterém hovořil. Obě stíhání byla dle žalobce oprávněná a s politikou nijak nesouvisela. Jde pouze o peníze, které chtějí zkorumpovaní pracovníci orgánu činných v trestním řízení. V České republice (dále jen „ČR“) žalobce nejprve pobýval na italské vízum, poté nelegálně. Chtěl si zařídit evropské občanství. Obává se, že ho v Rusku budou mučit, aby se dostali k těm penězům. V Miláně a Lichtenštejnsku vybral celkem 300 000 euro, které poslal policistům do X., aby ho nechali, ale oni stále chtějí 2 miliony euro. V Rusku se nijak nebránil, jelikož jsou tam všichni kamarádi. Žalobce se domníval, že se poškozený z roku 2011 spojil s policisty, aby zahájili trestní stíhání, a jim se to hodilo kvůli penězům. Obává se, že ho budou ve vězení mučit. Dále uvedl, že ho příslušník FSB spojil s prodejcem drog albánské národnosti, měl s ním obchodovat a část peněz předávat příslušníkům FSB. Nakonec žádné jednání ohledně drog neproběhlo.
17. Při seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí žalovaným žalobce uvedl, že měl stejnou advokátku, která obhajovala X., přičemž policie ho donutila podat na tuto advokátku X. stížnost. Díky tomu měl mít nižší trest. Z jeho případu jí vyloučili a dostal jiného advokáta. Bojí se, jelikož dělal v Rusku nelegální obchody s panem X., který byl šéfem FSB v X., kdyby se dozvěděl, že o něm mluvil, nechal by ho zabít.
18. Žalobce v rámci řízení doložil CD s pořadem Člověk a zákon ruské státní televize Kanál 1, jehož obsahem je případ podvodů při výkupu a dalším prodeji osobních automobilů. Pachatel (žalobce) v X. přebíral auta, ale původním majitelům nezaplatil, poté je dále prodával. Pořad se věnoval tomu, jak je pro poškozené těžké se domoci náhrady škody. Do věci se vložila advokátka X., které chtěla pro poškozené získat náhradu. Dle pořadu žalobce spolupracoval s vyšetřovateli a udal svého spolupachatele,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

aby získal nižší trest. V rámci reportáže měl žalobce uvést, že podal výpověď na vyšetřovací výbor, aby svému příběhu dodal nějaký „politický“ podtext a mohl za to něco získat.

19. Dne 30. 4. 2021 byl s žalobcem proveden doplňující pohovor, žalobce zdůraznil, že byl v Rusku ve věznici mučen, byl svědkem mučení jiné osoby, mluvil o tom v rozhovoru s novinářem, může to být uveřejněno na internetu a tím pádem se mohou ruské úřady dozvědět, že to říkal, proto má obavy, že když se dostane do vězení. Byl by mučen, byly by z něj násilím získávány výpovědi, také by od něj chtěli dostat peníze, což je dle něj pro ruskou věznici normální postup. Musí do konce života užívat léky. Bojí se, že v ruské věznici nebude mít přístup k léčbě a k lékům, které potřebuje. Garance Generální prokuratury Ruska nemůže mít žádnou hodnotu, protože současný generální prokurátor X. je osobou, na kterou byly uvaleny sankce Evropské unie za neplnění rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva a za uvěznění Navalného. Advokátka v Rusku podala stížnosti proti několika rozhodnutím, mj. proti usnesení o sdělení obvinění, a soud již pravomocně rozhodl, že sdělení obvinění a usnesení o vyhlášení pátrání po jeho osobě ze dne 15. 3. 2018 byla označena za nezákonná. Doplnil, že následně byla tato rozhodnutí zrušena Vrchním soudem X. republiky a bylo rozhodnuto, že vše bylo v pořádku, o čemž jeho advokátka zatím nedostala žádné doklady. To se mělo dle jeho tvrzení stát v souvislosti s tím, že jeho advokátka podala stížnost na Generální prokuraturu, kde zjistili, že ta rozhodnutí poslali do ČR, a generální prokuratura rozhodla, že je všechno v pořádku, aby dokumenty byly stejné jako ty původně zaslané do ČR. Celé jeho stíhání je uměle vytvořené, řízení je nezákonné a jeho práva i práva advokátky jsou prakticky denně porušována. K obavám z nedodržení garancí poskytnutých ČR ze strany Generální prokuratury Ruské federace se vyjádřil tak, že podle ruských zákonů má být zavřen člověk ve věznici podle svého bydliště. V celém Rusku se obecně porušují lidská práva, a proto podle jeho názoru nelze těmto zárukám věřit. Ke svému aktuálnímu zdravotnímu stavu uvedl, že má dlouhodobě X. a X., v současnosti se cítí dobře, protože je mu umožněno si kupovat léky, užívat je a mít je u sebe. Nepodstupuje žádnou léčbu, jen užívá jednou denně předepsané léky, X. na srdce a X a X. na tlak, a jednou za půlroku chodí na vyšetření EKG.
20. Žalovaný žalobci mezinárodní ochranu napadeným rozhodnutím neudělil. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jmenovaného je obava z nezákonného postupu příslušníků policie, kteří od něj chtějí získat peníze, které dle jejich mínění získal z trestné činnosti a disponuje jimi. Za zásadní označil obavu zmučení v ruské věznici a dále obavu z nedostupnosti zdravotní péče a nezbytných léků.
21. Žalobce tvrdil, že se obává v případě návratu do Ruska vykonstruovaného trestního stíhání a mučení, nebo dokonce fyzické likvidace ze strany ruských policistů ve vězení, kteří od něj požadují peníze. Při pohovoru dne 23. 1. 2020 však zároveň připustil, že jeho obvinění ze spáchání podvodu, kvůli němuž je nyní stíhán, má reálný základ a je založeno na případu muže, jehož dle vlastních slov připravil o peníze a který se chce domoci jejich vrácení. Správní orgán konstatoval, že trestní stíhání samo o sobě ani hrozba umístění do vazby či výkonu trestu odnětí svobody nemůže být důvodem pro udělení azylu, neboť nepředstavuje azylově relevantní pronásledování. Z konstantní

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

- judikatury NSS, např. z rozhodnutí sp. zn. 7 Azs 9/2012 ze dne 12. 4. 2012, sp. zn. 2 Azs 52/2015 ze dne 27. 5. 2015, sp. zn. 7 Azs 143/2018 ze dne 9. 5. 2018 nebo sp. zn. 4 Azs 215/2019 ze dne 29. 8. 2019, vyplývá, že za pronásledování nelze považovat ani trestní stíhání v právním a institucionálním prostředí nedosahujícím běžné úrovně západních právních států, že mezinárodní ochrana není nástrojem pro vyhnutí se snášení negativních důsledků trestního stíhání v zemi původu a že azylově relevantním důvodem nejsou ani excesy při vyšetřování, ani když k nim dochází opakovaně, ani obecně tvrdá praxe orgánů trestní spravedlnosti, nedosahuje-li nelidských rozměrů. Správní orgán zdůraznil, že jednání, pro které je žadatel v Rusku stíhán, tedy podvod, je trestné i v ČR a je povinností příslušných orgánů činných v trestním řízení podezření ze spáchání trestného činu náležitě vyšetřit, a to tím spíše, že se poškozený takového vyšetření domáhá.
22. Jmenovaný se neurčitými připomínkami o zapojení advokátky, která obhajovala členky kapely X., snažil dodat svému případu politické souvislosti, třebaže zároveň výslovně jakékoliv takové souvislosti popíral. Správní orgán toto jednání považoval za čistě účelové, stejně jako odkazy na výše uvedený videozáznam televizního pořadu Člověk a zákon, který žadatel označoval za klíčový důkaz. Správní orgán v této nahrávce neshledal žádné skutečnosti, které by svědčily pro žadatelovo tvrzení o nebezpečí, které mu má v Rusku hrozit. Z nahrávky však vyplývá, že tvrzení žadatele jsou přinejmenším do určité míry nepravdivá, advokátka X. jej neobhajovala, ale zastupovala naopak oběti jeho trestné činnosti. V pořadu také nezazněla žádná výhrada žadatele vůči této advokátce, jak tvrdil do protokolu dne 10. 2. 2020. Nahrávka tedy nepotvrzuje žadatelovo tvrzení o nátlaku na něj ze strany vyšetřovacích orgánů kvůli uvedené advokátce. Z nahrávky je naopak zřejmé účelové jednání žadatele i v průběhu jeho trestního stíhání v roce 2011, když zde zmínil svou tehdejší snahu dát svému případu určitý politický nádech s cílem získat tak nějakou výhodu. Dle názoru správního orgánu je zcela zřejmé, že žadatelova neurčitá a protichůdná vyjádření v rámci správního řízení ve věci mezinárodní ochrany mají stejný cíl, tedy dodat svému případu „politický nádech“, a získat tak výhodu. Také článek „X.“ obsahuje čistě účelová tvrzení, která jsou v rozporu i s výpověďmi žadatele v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, v němž spáchání podvodů a oprávněnost předchozích trestů žadatel přiznal, ve zveřejněném rozhovoru se však snaží vzbudit opačný dojem. Jako čistě účelové hodnotil správní orgán také odkazy žadatele na Navalného či „případ Vrbětice“, když uvedené události nemají s jeho osobou a případem naprosto žádnou souvislost.
23. NSS správní orgán zavázal posoudit, zda již obecná situace v oblasti lidských práv v Rusku nevylučuje přijetí takových garancí. Teprve v případě, že obecná situace jejich přijetí nevylučuje, má smysl zabývat se tím, zda jsou v daném konkrétním případě záruky dostatečně spolehlivé.
24. Správní orgán si obstaral Informaci OAMP MV ČR Ruská federace - Vězeňství a MZV ČR č. j. 113731-2/2021-LPTP ze dne 19. 5. 2021, Výroční zprávu Human Rights Watch 2021, Ruská federace Informace OAMP ze dne 31. 3. 2021 a současně vycházel ze závěrů Městského soudu v Praze a Vrchního soudu v Praze, které tuto otázku také posuzovaly v rámci extradičního řízení žadatele, a dále ze závěrů obsažených v judikatuře Ústavního soudu a Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“). Ostatně také NSS ve svém rozsudku sp. zn. 1 Azs 283/2020 konstatoval, že nic nebrání tomu, aby správní orgán odkázal na hodnocení kvality a spolehlivosti diplomatických

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

záruk provedené orgány rozhodujícími o přípustnosti žadatelova vydání, pokud je toto hodnocení dostatečné. Výše citované zprávy o situaci v Rusku sice uvádějí, že podmínky v ruských věznicích jsou obecně spíše špatné, byť v některých ohledech došlo k jejich zlepšení, např. v minulosti často vytýkaná přeplněnost věznic již dle citované informace OAMP MV ČR zdaleka není problémem plošně všech vězeňských zařízení, když se v posledních letech významně snížil počet uvězněných osob jak ve výkonu trestu odnětí svobody, tak ve výkonu vazby, celková kapacita věznic v současnosti převyšuje skutečný počet vězněných osob. V některých případech byl dle shromážděných podkladů vězněným osobám omezen či zcela odepřen přístup k adekvátní lékařské péči. To však ještě neznamená, že k takovému porušení lidských práv dojde v případě žalobce. Jak konstatoval Ústavní soud i ESLP, důvodnou obavu z porušování základních práv, včetně odepření lékařské péče, lze založit pouze na prokázání nějakých okolností spojených s vyžadovanou osobou, které potvrzují pravděpodobnost takového závěru. Co se týče obecně horších materiálních podmínek v ruských věznicích, ty ještě neznamenají porušení lidských práv a základních svobod vydávaných osob. Excesy, k nimž v ruských věznicích příležitostně dochází, pak dle závěru Ústavního soudu nemají ráz praxe schvalované či tolerované oficiální veřejnou mocí a jsou jako nežádoucí potírány. Přitom není dle Ústavního soudu podstatné, jak často dochází v určité zemi k excesům v oblasti základních lidských práv a svobod a jak jsou závažné, za klíčovou považuje otázku, zda je s ohledem na konkrétní okolnosti případu důvodné se domnívat, že k takovému excesu může dojít v dané věci. Dle názoru správního orgánu je to v případě jmenovaného možnost zcela hypotetická, neboť jmenovaný nepatří k osobám ruskému režimu nepohodlným. V případě žadatele byly dány záruky, že příslušnými ruskými orgány bude zvolen takový postup, aby nedošlo k porušení jeho práv a mezinárodních standardů, včetně oblasti lékařské péče. Jak vyplývá z judikatury ESLP i Ústavního soudu, přijetí takových záruk je v případě Ruské federace obecně zcela legitimní, pokud jsou garance dostatečně konkrétní a ne pouze obecné a paušální. Dle názoru správního orgánu tak není, přes celou řadu ve výše citovaných podkladech popsaných nedostatků ruského soudního a vězeňského systému, obecně dán důvod pro automatické vyloučení přijetí diplomatických záruk. Co se týče spolehlivosti těchto záruk, správní orgán ve shodě s Městským soudem v Praze i Vrchním soudem v Praze zastává názor, že ruskou stranou poskytnuté garance jsou velmi konkrétní a nikoliv pouze obecné a paušální. Jejich součástí je i konkrétní kontrolní mechanismus. Ze žádosti o vydání jmenovaného k trestnímu stíhání ze dne 24. 12. 2019 totiž vyplývá, že se Generální prokuratura Ruské federace zavázala k tomu, že žadateli budou v Rusku poskytnuty veškeré příležitosti k obhajobě v souladu s normami mezinárodního práva, včetně pomoci advokátů, že nebude podroben mučení, krutému, nelidskému, ponižujícímu zacházení nebo trestání ve smyslu článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a příslušných úmluv Organizace spojených národů a Rady Evropy, že vydání nemá účel pronásledování z politických důvodů, či z důvodů rasy, náboženství, národnosti nebo politických názorů, že jmenovaný bude stíhán pouze za trestné činy, pro které je žádáno jeho vydání a po ukončení trestního řízení a v případě odsouzení po výkonu trestu bude moci opustit Rusko, že nebude jako občan Ruské federace vydán do jiného státu, že bude umístěn v zařízení, které je v souladu se standardy Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Evropských vězeňských pravidel a že zaměstnancům Velvyslanectví ČR v Rusku bude kdykoliv umožněno jmenovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

navštívit, a to i za účelem ověření dodržování poskytnutých záruk. Městský soud v Praze v extradiční věci poskytnuté záruky akceptoval, Vrchní soud v Praze v usnesení sp. zn. 14 To 29/2020 výslovně uvedl, že uvedené záruky jsou formulovány natolik široce a dostatečně konkrétně, že je lze považovat za dostatečnou ochranu práv vyžádaného v případě jeho vydání, a to přes deficity ruského soudního systému, zjištěné ze zpráv o poměrech ve vyžadujícím státě. Soud dále zdůraznil, že ruská strana zároveň definovala způsob kontroly dodržování záruk ze strany ČR. Jako klíčovou v této souvislosti považoval správní orgán informaci MZV ČR č. j. 113731-2/2021-LPTP ze dne 19. 5. 2021, která právě věrohodnost a spolehlivost diplomatických záruk poskytnutých Generální prokuraturou Ruské federace hodnotí. Dle této informace přes veškeré problémy v situaci v oblasti dodržování lidských práv v trestním řízení a při výkonu testu odnětí svobody v Ruské federaci nemá Zastupitelský úřad ČR v Ruské federaci žádnou negativní zkušenost s dodržováním garancí daných Generální prokuraturou Ruské federace a MZV ČR nemá ani žádné indicie, že by mohlo dojít ke změně při dodržování diplomatických záruk, neboť ruská strana si je dobře vědoma, že jakékoliv porušení záruk by mělo následky na budoucí žádosti o vydání. MZV ČR přitom konstatuje, že v minulosti byla zaznamenána pouze jedna stížnost vydaného občana Ruska, která byla prošetřena a o výsledku byla česká strana vyrozuměna. Ani současné napětí ve vztazích mezi ČR a Ruskou federací pak dle informace nenarušila schopnost Zastupitelského úřadu ČR kontrolovat dodržování daných záruk. Na základě výše uvedeného považoval správní orgán záruky poskytnuté ruskou stranou za dostatečně spolehlivé, aby na jejich základě bylo možno konstatovat, že i v případě umístění žalobce do výkonu vazby či trestu odnětí svobody bude mít přístup k potřebné zdravotní péči a lékům.

25. NSS upozornil, že pokud již byl žadatel v minulosti vystaven mučení, je nutné posuzovat poskytnuté záruky přísněji. Žalovaný v této souvislosti poukázal na nízkou míru věrohodnosti jmenovaného, přinejmenším co se okolností a důvodů tohoto mučení týče. Z usnesení Vrchního soudu v Praze vyplývá, že žadatel účelově měnil své výpovědi, když v extradičním řízení uváděl, že byl mučen poškozenými, kteří požadovali vrácení svých peněz, případně že se obává ohrožení ze strany organizovaného zločinu, neboť svědčil proti jeho významným postavám. Před správním orgánem v rámci azylového řízení však tvrdil, že byl mučen ve věznici příslušníky FSB, kteří se chtěli dostat k penězům, které získal trestnou činností. Ačkoliv tedy nelze vyloučit, že žadatel byl skutečně v minulosti vystaven ve věznici špatnému zacházení, okolnosti původci tohoto zacházení nejsou zřejmé a věrohodnost žadatelových tvrzení je nízká. V této souvislosti také správní orgán upozornil na celkově účelové jednání jmenovaného, který se neurčitými zmínkami o zapojení advokátky kapely X., snažil dodat svému případu politické souvislosti. Nátlak ze strany vyšetřovacích orgánů nepotvrzuje ani videozáznam televizního pořadu Člověk a zákon, který přitom žadatel označil za klíčový důkaz svého pronásledování a špatného zacházení.
26. Žalovaný též konstatoval, že jmenovaným zmíněné ohrožení ze strany bývalého policejního funkcionáře X., s nímž dle svých slov dělal kriminální obchody, není vážnou újmou ve smyslu zákona o azylu. Toto ohrožení je totiž jednak čistě hypotetické a nikoliv skutečně a bezprostředně hrozícím nebezpečím, jednak dle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu platí, že původcem vážné újmy je zásadně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

veřejná moc, což v případě žadatele není splněno, neboť ačkoliv se dle tvrzení žadatele jedná o policisty, v případě, že by skutečně vůči žadateli použili mučení či jiné formy nátlaku, nevystupovali by jako reprezentanti veřejné moci, nýbrž jako soukromé osoby snažící se dosáhnout svého soukromého hmotného zájmu, a zároveň by se dopustili závažného porušení ruských zákonů. Původcem vážné újmy sice může být i soukromá osoba, to však pouze za předpokladu, že lze prokázat, že veřejná moc není schopna či ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před vážnou újmou. K takovému závěru však nelze v daném případě dospět. V případě žadatele totiž nelze konstatovat, že by mu příslušné státní orgány jeho země původu odmítly poskytnout ochranu jeho osoby, či že by ji nebyly schopny poskytnout, pokud by se na ně obrátil se žádostí o takovou ochranu. Pokud by se tedy jmenovaný skutečně cítil ohrožen, může se obrátit na příslušné státní orgány. Z výše citovaných informací mj. plyne, že Ruská federace je funkčním státem, jehož úřady a bezpečnostní aparát mají území státu zcela pod kontrolou. Občané Ruska tak mají nesporně možnost obrátit se v případě poškození trestnou činností či porušování jejich práv a svobod na příslušné orgány státní moci a domoci se ochrany své osoby a svých práv. Mezinárodní ochrana přitom může být žadateli poskytnuta teprve v případě, kdy mu byla odepřena ochrana země jeho státní příslušnosti či tato ochrana nebyla ze strany příslušných státních orgánů poskytnuta v odpovídající míře.

27. Ani žadatelovy tvrzené kontakty s kriminálním prostředím v ČR nezakládají důvod pro udělení doplňkové ochrany, neboť jmenovaný netvrdil nic, z čeho by vyplývalo, že mu v této souvislosti hrozí jakékoliv ohrožení.
28. Po zhodnocení výpovědi žadatele o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů, nedospěl správní orgán rozhodující ve věci k závěru, že by výše jmenovanému žadateli o mezinárodní ochranu v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

29. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
30. Dle § 12 zákona o azylu *„azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“*
31. Dle § 14 zákona o azylu *„jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu“.*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

32. Doplňková ochrana podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se „udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
33. Dle odst. 2 citovaného ustanovení se za „vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky“.
34. Žalobce namítal, že mu měl být udělen azyl podle § 12 zákona o azylu, sám žalobce však souvislost s uplatňováním politických práv či svobod vyloučil, ani při jednání soudu nebylo k dotazu soudu zástupcem žalobce upřesněno, ze kterého azylově relevantního důvodu tvrdí pronásledování či odůvodněný strach z pronásledování (s výjimkou toho, že žalobce tvrdí mučení ve vězení). Absenci azylově relevantních důvodů shledal už zdejší v soud ve svém rozsudku č. j. 1 Az 24/2020-52 ze dne 21. 7. 2020. Soud v této souvislosti již dříve dospěl k závěru, že si žalovaný obstaral dostatek podkladů, aby mohl dospět k závěru, že trestní řízení vůči žalobci není politicky motivované a že se nemusí obávat nespravedlivého vedení řízení, v tomto směru se důkazní situace nijak nezměnila. Proti těmto závěrům neměl výhrady ani NSS. Závěr žalovaného, že žalobce nebyl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a není v jeho případě dán ani odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, je tak správný.
35. Žalobce též namítal nesprávné posouzení humanitárního azylu. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul NSS například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: „Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek NSS ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS).“ Dále srovnej rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 47/2003: „Azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku

byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III. ÚS 101/95).“

36. Smysl institutu humanitárního azylu spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. NSS dovodil, že na jeho udělení není nejen právní nárok, ale ani subjektivní právo (rozsudek ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003, či rozsudek ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 47/2003). Odůvodnění rozhodnutí v části neudělení humanitárního azylu shledal soud logickým, nediskriminačním, reagujícím na důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalovaný přitom neopomněl vzít v potaz žádnou důležitou okolnost, zvažoval, že žalobce je dospělou, plně právně způsobilou a práce schopnou osobou, zvažoval též zdravotní stav žalobce, kdy vyžaduje užívání léků, nicméně nevyžaduje žádnou specializovanou či ve vlasti nedostupnou péči. Jmenovaný tvrdil obavu z nedostupnosti zdravotní péče a nezbytných léků v případě návratu do Ruska a umístění do vězení. Jak však plyne z garancí poskytnutých Generální prokuraturou Ruské federace, Ruská federace se zavázala předejít vzniku nebezpečí porušení práv jmenovaného, zacházet s ním řádně a umístit jej do zařízení, kde budou dodrženy standardy stanovené mj. Evropskými vězeňskými pravidly, která obsahují i obsáhlý popis zdravotní péče poskytované vězněným osobám, její úroveň, dosažitelnost a včasnost, pokud bude vydán do Ruska. Garantovala také možnost vnější kontroly dodržování těchto závazků. Žalovaný se v této souvislosti také zabýval situací v Ruských věznicích. K diplomatickým zárukám viz dále. Lze tedy uzavřít, že žalovaný nijak nepřekročil meze správního uvážení a že též při svém rozhodování respektoval judikaturu NSS, soud se pak se závěrem žalovaného, že v projednávaném případě nelze shledat okolnosti hodné zvláštního zřetele, ztotožňuje.
37. V rozsudku sp. zn. 1 A 24/2020 ze dne 21. 7. 2020 zdejší soud měl výhrady toliko k posouzení doplňkové ochrany (§ 14a zákona o azylu) žalovaným. V této souvislosti je v žalobě žalovanému vytýkáno, že nesplnil pokyny zdejšího soudu a pokyny NSS, a že se nedostatečně zabýval poskytnutými zárukami.
38. Žalovaný měl v této souvislosti nejprve přezkoumat, zda stav dodržování lidských práv v Rusku vůbec umožňuje přijetí poskytnutých záruk (a to zvláště ve vztahu k judikatuře ESLP pojednávající o závažných, přetrvávajících a systematických problémech v ruských věznicích) a poté posoudit, zda praktické uplatňování těchto záruk poskytuje skutečnou garanci, že u žalobce nedojde jeho navrácením k mučení nebo k nebezpečí špatného zacházení. Učiní tak v souladu s kritérii shrnutými v bodě 34 rozsudku NSS č. j. 1 Azs 283/2020-39, a to zvláště ve vztahu k faktorům uvedeným pod čísly iv, ix a x (tj. v případě, že tyto záruky vydala ústřední vláda přijímajícího státu, jestli lze očekávat, že jimi budou vázány i místní úřady; jestli je v přijímajícím státě efektivní systém ochrany proti mučení, včetně toho, zda je ochoten spolupracovat s mezinárodními monitorujícími mechanismy, včetně neziskových organizací zabývajících se ochranou lidských práv na mezinárodní úrovni, a jestli je ochoten vyšetřovat tvrzení o mučení a za mučení odpovědné osoby potrestat; jestli již zkoumaly spolehlivost poskytnutých záruk vnitrostátní soudy ve vydávajícím státu,

který je smluvní stranou Úmluvy). Žalovaný též byl zavázán vyžádat si spis v rámci extradičního řízení.

39. Těmto pokynům žalovaný dostal. Žalovaný si obstaral Informaci OAMP MV ČR Ruská federace - Vězeňství a MZV ČR č. j. 113731-2/2021 –LPTP ze dne 19. 5. 2021, Výroční zprávu Human Rights Watch 2021, Ruská federace Informace OAMP ze dne 31. 3. 2021 a informaci MZV ČR č. j. 113731-2/2021 –LPTP ze dne 19. 5. 2021 a současně vycházel ze závěrů Městského soudu v Praze a Vrchního soudu v Praze, které tuto otázku také posuzovaly v rámci extradičního řízení žalobce. NSS v rozsudku č. j. 1 Azs 283/2020-39 konstatoval, že nic nebrání tomu, aby správní orgán odkázal na hodnocení kvality a spolehlivosti diplomatických záruk provedené orgány rozhodujícími o přípustnosti žadatelova vydání, pokud je toto hodnocení dostatečné.
40. Žalovaný zde konstatoval, že zprávy o situaci v Rusku sice uvádějí, že podmínky v ruských věznicích jsou obecně spíše špatné, byť v některých ohledech došlo k jejich zlepšení, např. ohledně přeplněnosti věznic. V některých případech byl dle shromážděných podkladů vězněným osobám omezen či zcela odepřen přístup k adekvátní lékařské péči. Žalovaný v této souvislosti odkázal na judikaturu Ústavního soudu a zdůraznil, že to ještě neznamená, že k takovému porušení lidských práv dojde v případě žalobce, když důvodnou obavu z porušování základních práv, včetně odepření lékařské péče, lze založit pouze na prokázání nějakých okolností spojených s vyžadovanou osobou, které potvrzují pravděpodobnost takového závěru. Excesy, k nimž v ruských věznicích příležitostně dochází, pak dle závěru Ústavního soudu nemají ráz praxe schvalované či tolerované oficiální veřejnou mocí a jsou jako nežádoucí potírány. Přitom není dle Ústavního soudu podstatné, jak často dochází v určité zemi k excesům v oblasti základních lidských práv a svobod a jak jsou závažné, a za klíčovou považuje otázku, zda je s ohledem na konkrétní okolnosti případu důvodné se domnívat, že k takovému excesu může dojít v dané věci.
41. Soud v této souvislosti doplňuje, že konkrétně lze odkázat na usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2538/18 ze dne 23. 10. 2018, či nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1354/13 ze dne 11. 9. 2013. V usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2538/18 ze dne 23. 10. 2018 Ústavní soud uvedl, že k čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 3 Úmluvy proti mučení, zdůrazňuje, že mu nepřisluší konstatovat faktické porušování zákazu mučení, nelidského a ponižujícího zacházení či trestání v cizozemských věznicích, ale je třeba zkoumat, zda jsou podstatné důvody domnívat se, že porušení tohoto zákazu v případě vydání hrozí [srov. nález ze dne 15. 4. 2003 sp. zn. I. ÚS 752/02 (N 54/30 SbNU 65)].
42. V nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1354/13 ze dne 11. 9. 2013 soud konstatoval: *„Ústavní soud je z celé řady řízení podrobně obeznámen se zprávami o nevyhovujících poměrech v ruských věznicích a o jednotlivých závažných případech porušování základních lidských práv a krutého zacházení s vězněnými osobami na území Ruské federace (viz např. i rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Kalashnikov proti Rusku (Application no. 47095/99), z nichž cituje i zpráva Ministerstva zahraničních věcí). Je však nutné souhlasit s vyjádřením vrchního soudu, že horší materiální poměry ve věznicích nelze samy o sobě bez dalšího považovat za překážku extradice. Excesy, k nimž příležitostně dochází a jež jsou mezinárodní veřejností oprávněně kritizovány, nemají ráz praxe schvalované či tolerované oficiální veřejnou mocí Ruska, nýbrž jsou ruskými orgány*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

vnímány jako nežádoucí a jako takové potírány. Ústavní soud nepovažuje za objektivní ani vybroceně emotivní vyličení poměrů v autonomní republice Dagestánu, k níž se stěžovatel ve své polemice s napadeným rozhodnutím vrchního soudu uchyluje. Je třeba opětovně zdůraznit, že Rusko je členským státem OSN a Rady Evropy a signatářem úmluv, týkajících se ochrany lidských práv. Lze tedy očekávat určitý standard těchto práv, přičemž Rusko se v praxi podrobuje řízením a kontrolním mechanismům, jež mezinárodní smlouvy upravují, včetně řízení před Evropským soudem pro lidská práva. Již z tohoto důvodu se jeví jako nepřijatelný požadavek stěžovatele, paušálně odmítající vydání k trestnímu řízení do Ruska per se (samo o sobě).“

43. Soudu je z úřední činnosti známo, že aktuálně ani zdejší soud v obdobných případech primárně záruky Ruské federace nevyklučuje, např. rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 1 Az 2/2021-92 ze dne 24. 5. 2021, s jehož obsahem soud seznámil strany při jednání.
44. Městský soud v Praze v usnesení č. j. Nt 424/2019-141 ze dne 2. 3. 2020 rozhodl o přípustnosti vydání žalobce k trestnímu stíhání do Ruské federace, za současného přijetí záruk ze dne 24. 12. 2019, tj. že jmenovanému budou v Rusku poskytnuty veškeré příležitosti k obhajobě, v souladu s normami mezinárodního práva, včetně pomoci advokátů, že nebude podroben mučení, krutému, nelidskému, ponižujícímu zacházení nebo trestání ve smyslu článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a příslušných úmluv Organizace spojených národů a Rady Evropy, že vydání nemá účel pronásledování z politických důvodů, či z důvodů rasy, náboženství, národnosti nebo politických názorů, že jmenovaný bude stíhán pouze za trestné činy, pro které je žádáno jeho vydání a po ukončení trestního řízení a v případě odsouzení po výkonu trestu bude moci opustit Rusko, že nebude jako občan Ruské federace vydán do jiného státu, že bude umístěn v zařízení, které je v souladu se standardy Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Evropských vězeňských pravidel a že zaměstnancům Velvyslanectví ČR v Rusku bude kdykoliv umožněno jmenovaného navštívit, a to i za účelem ověření dodržování poskytnutých záruk. Záruky byly pro jejich zásadní význam uvedeny přímo ve výroku soudu. Soud konstatoval, že nedodržení záruk by znamenalo oslabení mezinárodní věrohodnosti Ruské federace v důsledku nesplnění závazků, ale zejména obavu, že v budoucnu nebude extradičním žádostem ze strany ČR vyhověno. Vrchní soud v Praze následně usnesením č. j. 14 To 29/2020 -164 ze dne 26. 3. 2020 stížnost žalobce zamítl, uvedl, že Generální prokuratura Ruské federace poskytla obsáhlá ujištění o dodržování práv vyžádaného, záruky jsou formulovány široce a dostatečně konkrétně, že je lze považovat za dostatečnou ochranu práv vyžádaného v případě jeho vydání, a to přes deficit ruského soudního systému, zjištěné ze zpráv o poměrech v Ruské federaci. Vrchní soud zdůraznil, že vyžadující strana se vedle práva na spravedlivý proces zavazuje i k takovému zacházení v případě uvěznění, které bude prosto jakéhokoli násilí, ať fyzického nebo psychického. Její záruky se týkají i způsobu kontroly jejich dodržování v podobě práva úředních osob Velvyslanectví ČR ve vyžadujícím státě navštívit vyžádaného za účelem ověření, zda poskytnutá ujištění jsou dodržována.
45. Soud při jednání doplnil dokazování o aktuální usnesení Městského soudu v Praze č. j. Nt 424/2019-44 ze dne 12. 8. 2021, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o propuštění, kde soud doplnil, že je sice pravdou, že po vyžádání nemůže ČR realizaci

- závazků přímo vynutit, avšak je nutno přihlížet k tomu, že kdyby je dožadující stát porušil, vystavil by se negativnímu ohlasu a ve smyslu reciprocit i změně postoje ČR i dalších států v případě dalších svých žádostí. Zde odkázal na usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 218/13, I. ÚS 1142/13 a nálezy II. ÚS 1017/14. Městský soud v Praze zde též konstatoval, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až v době, kdy se nacházel v předběžné vazbě (vazba započala 27. 11. 2019, žádost podána 28. 11. 2019), tedy evidentně v souvislosti se svým zadržením. Městský soud v Praze dále ve zmiňovaném usnesení uvedl, že vyžádaný ani nezpochybňuje, že se chce trestnímu stíhání vyhnout.
46. Soud též při jednání provedl k důkazu usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2839/20, vydané přímo ve věci žalobce a jeho ústavní stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2020 sp. zn. Nt 424/2019 o zamítnutí žádosti žalobce o propuštění z předběžné vazby, kde žalobce též argumentoval nedostatečností poskytnutých záruk. Ústavní soud zde uvedl: *„Pokud jde o význam smluvních záruk a jiných garancí, který stěžovatel bagatelizuje, Ústavní soud konstatuje, že je ve své judikatuře naopak považuje za relevantní. Je sice pravdou, že po vydání vyžadované osoby již Česká republika nemůže realizaci těchto závazků a záruk přímo vynutit, avšak nutno přihlížet k tomu, že kdyby je dožadující stát porušil, vystavil by se tak negativnímu ohlasu a ve smyslu principu reciprocit i změně postoje České republiky i dalších států v případě dalších svých žádostí [srov. usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 218/13 a I. ÚS 1142/13 a nálezy sp. zn. II. ÚS 1017/14].“* Podle názoru Ústavního soudu též soudy rovněž logicky přihlížely k tomu, že stěžovatel ani nezpochybňuje, že by se chtěl vydání k trestnímu stíhání vyhnout.
47. Soud ve shodě s žalovaným v této souvislosti považuje za klíčovou informaci MZV ČR č. j. 113731-2/2021-LPTP ze dne 19. 5. 2021, která právě věrohodnost a spolehlivost diplomatických záruk poskytnutých Generální prokuraturou Ruské federace hodnotí z praktické stránky. Dle této informace přes veškeré problémy v situaci v oblasti dodržování lidských práv v trestním řízení a při výkonu testu odnětí svobody v Ruské federaci nemá Zastupitelský úřad ČR v Ruské federaci žádnou negativní zkušenost s dodržováním garancí daných Generální prokuraturou Ruské federace a MZV ČR nemá ani žádné indicie, že by mohlo dojít ke změně při dodržování diplomatických záruk, neboť ruská strana si je dobře vědoma, že jakékoliv porušení záruk by mělo následky na budoucí žádosti o vydání. MZV ČR přitom konstatuje, že v minulosti byla zaznamenána pouze jedna stížnost vydaného občana Ruska, která byla prošetřena a o výsledku byla česká strana vyrozuměna. Ani současné napětí ve vztazích mezi ČR a Ruskou federací pak dle informace nenarušila schopnost Zastupitelského úřadu ČR kontrolovat dodržování daných záruk.
48. Žalovaný se výslovně zabýval kritériem, zda lze očekávat, že zárukou budou vázány i místní úřady. Ruská federace je státem, kde je jak systém státní správy, tak organizace justice a bezpečnostních složek, včetně policie a vězeňského systému, vysoce centralizovaný a veškeré regionální instituce podléhají plné kontrole orgánů na centrální, federální úrovni, přičemž vládní moc je silně koncentrována v ústředních státních orgánech. Sám žadatel potvrdil silnou formu centrální kontroly nad regiony výrokem o tom, že gubernátory fakticky určuje prezident Putin. Informace OAMP MV ČR Ruská federace - Bezpečnostní a politická situace uvádí, že Rusko je přes formálně federální systém velmi centralizované a výkonná moc se koncentruje v rukou prezidenta a civilní úřady kontrolují bezpečnostní složky, s výjimkou oblasti

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

severního Kavkazu, kde tato kontrola není efektivní. Jak vyplývá z informace OAMP MV ČR Ruská federace - Vězeňství, výkon vazby i výkon trestu odnětí svobody, včetně nemocničních věznic, zajišťuje Federální vězeňská služba. Z materiálů z extradičního řízení pak plyne, že na celém území Ruské federace platí pouze jeden trestní zákon i trestní řád. Garance poskytnuté federální generální prokuraturou jsou platné a vynutitelné i na místní úrovni, neboť zachování reálných možností právní pomoci, včetně vydávání ruských občanů k trestnímu stíhání či k výkonu trestu je zájmem ruských státních orgánů přinejmenším na federální úrovni natolik silným, že právě tento zájem je garancí, že tyto orgány přijmou taková opatření, aby nedošlo k porušení poskytnutých diplomatických záruk, a to ani ze strany jim podřízených orgánů na republikové či místní úrovni. Informace MZV ČR č. j. 113731-/2021-LPTP uvádí zcela jednoznačně, že ruskou stranou poskytované garance jsou spolehlivé a mj. zmiňuje případ, kdy Zastupitelský úřad ČR obdržel stížnost vydané osoby na špatné zacházení, a to z věznice v Machačkale, tedy z oblasti severního Kavkazu, kde je dle citovaných podkladů situace v oblasti lidských práv v rámci Ruské federace patrně nejhorší a bezpečnostní složky nejsou na rozdíl od ostatních částí Ruska pod efektivní kontrolou civilních orgánů, přičemž ani v tomto případě se nedodržení poskytnutých záruk nepotvrdilo. Pracovníci Zastupitelského úřadu ČR v Ruské federaci, kteří mohou jmenovaného v případě jeho vydání k trestnímu stíhání do Ruska navštívit a efektivně vykonávat kontrolu dodržování poskytnutých garancí, jimiž se Rusko zavázalo, by v případě takové kontroly, resp. stížnosti jmenovaného, zvolili takový postup, aby případnému špatnému zacházení s ním bylo zabráněno, a nenastala by tedy situace, které se dle svého tvrzení žadatel obává, tedy že by byl ohrožen mučením právě proto, aby si nestěžoval. K tomuto hodnocení žalovaným soud nemá výhrad, žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by tyto závěry měly zpochybňovat.

49. K hledisku, zda již vnitrostátní soudy zkoumaly spolehlivost poskytnutých záruk, žalovaný podrobně rozvedl, že v projednávaném případě poskytnuté záruky byly dostačující pro Městský soud v Praze i pro Vrchní soud v Praze, zdejší soud dodává, že jejich závěry aproboval též Ústavní soud v usnesení sp. zn. III. ÚS 2839/20 ze dne 12. 1. 2021 (viz shora uvedená rozhodnutí).
50. Žalovaný se zabýval i zdravotním stavem žalobce a nutností užívat léky. K tomuto uvedl, že poskytnuté záruky se vztahují i na lékařskou péči, soud pak doplnil dokazování o Informaci OAMP Rusko ze dne 23. 7. 2021 ohledně dostupnosti vybraných léčiv. Žalobce tvrdil, že užívá X., X. a X., všechny tyto přípravky jsou v Rusku dostupné, mohou se lišit jen obchodní názvy. Soud uzavírá, že zdravotní stav žalobce a nutnost užívání těchto léků nezakládá důvodné obavy ze skutečného nebezpečí vážné újmy, když součástí poskytnutých záruk je též závazek k dodržování Evropských vězeňských pravidel, jejichž 3. část se podrobně věnuje právu vězněných osob na lékařskou péči.
51. Žalovaný též hodnotil aspekt předchozího špatného zacházení. V tomto směru shledal nízkou věrohodnost výpovědi žalobce. Soud vzhledem k přetrvávajícím rozporům a nejasnostem v tvrzeních žalobce ohledně tvrzeného mučení, jeho obav a pronásledování provedl výslech žalobce při jednání dne 26. 8. 2021. Žalovanému lze vytknout, že ačkoli mučení žalobce uvedl ve své žádosti jako jeden z hlavních důvodů, proč žádá o mezinárodní ochranu, žalovaný v tomto směru nijak výslech nevedl a

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

v tomto ohledu nebyly okolnosti dostatečně objasněny. Nelze však odhlédnout ani od skutečnosti, že žalobce tyto okolnosti sám nevysvětlil a neuvedl, když byl dotazován, zda chce ještě ke své žádosti něco uvést, naopak sdělil, že již řekl vše. V pohovoru ze dne 23. 1. 2020 ani jasně neuvedl, že se mučení v minulosti dělo přímo jemu, zdůraznil své obavy z mučení do budoucna. Přitom pohovor trval hodinu a 40 minut, navazoval bezprostředně na poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, kde žalobce uvedl, že byl ve výkonu trestu mučen, lze tedy konstatovat, že žalobce dostatečný prostor k objasnění důvodů žádosti o mezinárodní ochranu dostal. Soud též hodnotil skutečnost, že žalobce vůbec poprvé popsal tvrzené mučení v rozhovoru na blogu idnes.cz dne 19. 3. 2021, tedy až poté, co mu nebyla mezinárodní ochrana přiznána. K hodnocení tohoto rozhovoru viz dále.

52. Soud tedy doplnil dokazování dne 26. 8. 2021 výsledkem žalobce, který byl veden zejména k tvrzenému špatnému zacházení ve vlasti a k vysvětlení rozporů, které ohledně této otázky vyplývají ze spisu. Žalobce při výsledku zopakoval, že byl kdysi členem opoziční strany, ale že to k jeho žádosti o azyl nemá žádný vztah. Zdůraznil, že je chronicky nemocný, jeho nemoc se může ve vězení zhoršit, odkazoval na případ udělení doplňkové ochrany žadateli V. G. právě z důvodu jeho nemoci (soud toto rozhodnutí provedl při jednání k důkazu – pozn. soudu). K mučení uvedl, že to bylo v červenci 2007 v X., bilo ho 5 – 6 příslušníků, 27 dní, účelem bylo, aby podepsal listiny ohledně své trestné činnosti a ohledně trestné činnosti dalších osob, v této souvislosti jmenoval vyšetřujícího policistu X., pokyn k bití dal vedoucí mezioborového orgánu proti organizovanému zločinu X. Listiny žalobce podepsal, pak podpis několikrát odvolal. Bili ho rukou, kopali ho, mučili proudem, pak mu zavolali záchranku, mohl zemřít. K vědomí se probudil v X. v civilní nemocnici. Ve výpovědi jsou pak rozpory, když žalobce následně uvedl, že ho do X. převezli 30. 7. nebo 1. 8. 2007, 27. 7. 2007 jej měli propustit, pak uváděl mučení 1. 8. až 27. 8. 2007 každý den, zlomili mu žebra, ruku, klíční kost, pořezali mu ruku, jehlou propíchali kůži, věšeli za pouta nahoru, jehlou ho škrábali po žebrech. Také ho mučili v kolonii ve X. oblasti ve městě X., někdy v lednu nebo únoru 2007, asi dva dny, ne moc, bili ho pendrekem po zadku, po zádech, žalobce zaplatil, aby ho dále nebili. Také jej mučili v roce 2004 v kolonii X. v X., tam ho bili 30 dní, bili i ostatní, co byli s ním v cele. Bili je dřevěným kladivem po hýždích, způsoby jsou na internetu na Youtube, občas to někdo natočí. Žalobce dále uvedl, že od počátku 90. let platili všichni daň banditů, i žalobce platil policii. Rusko žalobce opustil 29. 12. 2017, od té doby nikomu nic neplatil, v Rusku neplatil od 7/2017.
53. Žalobce dále zmínil X., poškozeného, který měl žalobcově nevěstě sdělit, že žalobci v Rusku bude těžko. Žalobce též uvedl událost ze srpna 2017, kdy X., vyšetřovatel, policie a prokurátor mu řekli, že má zaplatit peníze, že jinak na něj něco najdou.
54. K dotazu soudu na osobu X., žalobce uvedl, že jde o nejvyššího pracovníka FSB v X., tento mu poradil zaplatit, nebo odejít, je to žalobcův dobrý známý, nyní jsou spolu v kontaktu přes ruského advokáta. Když žalobce něco potřebuje, jeho advokát X. zavolá a vyřídí, co je třeba. Až bude žalobce na svobodě, tak X. může zavolat, může X. o něco požádat.

55. K dotazu soudu, zda je žalobce v současné době v kontaktu s někým, z koho má nějaké obavy, uvedl, že mu v ČR nic nehrozí, je tu asi 21 měsíců, nic se mu tu nedělo. Naposledy po něm chtěl peníze X., asi měsíc před zadržením žalobce, jinak že ho zbíjí.
56. K dotazu soudu na problémy v Rusku s poškozenými žalobce uvedl, že byly jen nějaké hrozby, od X., jak uvedl. Při konfrontaci žalobce s vyjádřením při výpovědi dne 31. 1. 2020 ve své vazební věci, kde žalobce uvedl, že jsou dva důvody, proč nesouhlasí s vydáním do Ruska. Prvním je, že uvedené skutky měly být řešeny cestou občanskoprávní, nikoli trestní, bylo porušeno též právo na obhajobu. Druhý důvod je, že poškození po něm vymáhali peníze, vyhrožovali mu mučením, mučení vykonávali, a to X., mlátili jej palicí do dlaně, měl tři zlomeniny metakarpálních kůstek, řezali ho na předloktí nožem, odvezli ho do lesa, tam ho pořezali, zapichovali jehlu do podpaží, jehlou ho škrábali na žebrech. Při předestření této výpovědi žalobce uvedl, že do lesa jej vzali pracovníci policie, šlo jen o drobné týrání, kosti nelámali, jen ho bili, dali mu plynovou masku, zapali dýchací otvory. Při předestření výpovědi ze dne 31. 10. 2020 uvedl, že tam popisované mučení, jako škrábání jehlou po žebrech, neproběhlo v lese, ale v X. Do lesa jej vezli X. a pracovníci boje s organizovaným zločinem, bili jej a pouštěli do něj proud, to bylo v létě 2006, k upřesňujícímu dotazu soudu pak uvedl, že šlo o poškozeného X. (X. byl dalším poškozeným). Žalobce také jako vysvětlení rozporů tvrdil, že to, co se dělo v lese, za mučení nepovažuje.
57. K dotazu soudu, proč žalobce tuto událost nezmínil, když byl soudem dotazován na špatné zacházení v Rusku, uvedl, že události v lese nepovažuje za mučení. Soud za účelem odstranění rozporů se opětovaně dotazoval, co se v lese dělo, žalobce uvedl, že jej připoutali ke stromu, bili rukama a pouštěli do něj 3x proud, aby se choval dobře a aby se přiznal. Za rok jej bili více, v roce 2007, to lámali žebra, zlomili klíční kost, škrábali žebra. K dalšímu dotazu soudu sdělil, že ty metakarpální kůstky mu zlomili v roce 2007 ve vězení.
58. K dotazu soudu na další špatné zacházení ve vlasti, žalobce uvedl, že se mu to možná trochu plete, v Rusku je obecně s vězni zacházeno hrubě. Mimo věznic s ním nikdy špatně ve vlasti zacházeno nebylo. K dotazu soudu, proč žalovanému nepopsal, co se mu ve věznicích mělo dít, uvedl, že po něm podrobnosti nikdo nechtěl. Žádost o mezinárodní ochranu žalobce nepodal dříve, neboť na svobodě ji podávat nechtěl, po zadržení mu tento postup poradil advokát.
59. K obavě tvrzené v žalobě ohledně ohrožení ze strany pana X., soud konstatuje, že k této osobě žalobce nic nesdělil při prvním ani druhém pohovoru před žalovaným. Tuto osobu zmínil toliko dne 10. 2. 2020 při seznámení s podklady rozhodnutí, kdy uvedl, že se bojí, protože dělal v Rusku nelegální, kriminální obchody s panem X., který byl tehdy šéfem FSB v X., a kdyby se dozvěděl, že o něm mluvil, nechal by jej zabít. Žalovaný shledal tyto obavy čistě hypotetické. Při výslechu provedeném soudem žalobce k opakovaným dotazům na své obavy pana X. nezmínil, k výslovnému dotazu soudu sdělil, že jde o jeho dobrého známého, jsou spolu v kontaktu přes ruského advokáta, v souvislosti s osobou X., žádné konkrétní obavy nezmínil, spíše naopak, uvedl, že pan X. může určité věci pro žalobce zařídit, žalobci již dříve radil a žalobce se jeho radou řídil. Pro úplnost soud konstatuje, že neshledává příléhavé hodnocení žalovaného, že pokud jde o policisty jednající za účelem svého majetkového prospěchu, že jde o pronásledování či hrozbu vážné újmy ze strany soukromých osob.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Pokud by skutečně byl žalobce pronásledován policisty, byť by jednali ve svém osobním zájmu, je nutno tuto situaci posuzovat důkladněji a zabývat se reálnou možností nalézt ochranu u státu. V projednávaném případě však nelze shledat, že by obavy z vážné újmy způsobené panem X. jako bývalým policejním funkcionářem měly jakýkoli reálný základ (sám žalobce obavy tvrzené v žalobě nijak při výslechu nepotvrdil, spíše naopak, může pana X. na svobodě o něco požádat či poprosit).

60. Žalobce výslovně k dotazu soudu při výslechu potvrdil, že vše, co je v novinovém článku ze dne 19. 3. 2021, je vše pravda. K tomuto soud konstatuje, že v článku je příběh vyličený tak, že do roku 2011 byl žalobce velmi úspěšný podnikatel, zabýval se prodejem automobilů, zatkli jej a odsoudili z důvodu, že policii odmítl v roce 2011 zaplatit „podíl ze zisku z podnikání“. Následně žalobce líčí mučení, ke kterému mělo dojít ve vězení. Soud přitom konstatuje, že minimálně časová osa příběhu neodpovídá, když žalobce při výslechu u soudu uváděl mučení ve vězení v roce 2004, v lednu, únoru, červenci a srpnu 2007, nikoli po roce 2011.
61. Již žalovaný uvedl, že tvrzení žalobce stran jeho mučení jsou rozporuplná a nedůvěryhodná. S tímto závěrem se soud ztotožňuje. Přitom podle judikatury postačí, pokud žadatel o udělení mezinárodní ochrany své pronásledování či hrozbu vážné újmy prokáže vlastní věrohodnou výpověď. Pochybuje-li správní orgán o její věrohodnosti, je na něm, aby zajistil důkazy, které věrohodnost výpovědi vyvrátí či zpochybní. Tvrzení žalobce o jeho potížích v zemi původu byla nejprve naprosto vágní a neurčitá, po výslechu učiněném soudem sice velmi detailní, ale rozporuplná, na jejich základě nelze dovodit konkrétní obavy žalobce do budoucna.
62. Žalobce tvrdil, že jej bili v červenci 2007, a to 27 dní v kuse v X., následně k dotazům soudu sdělil, že nikoli v červenci, ale až v srpnu. Soud nijak nezpochybňuje značný časový odstup od zmiňovaných událostí, bylo by pochopitelné, že by si žalobce přesnými daty nebyl jistý, nicméně žalobce sám spontánně uváděl velmi přesné údaje, že ho mučili 27 dní, kolik osob, jakým způsobem, nejprve však tvrdil, že v červenci 2007, po několika upřesňujících dotazech pak uvedl, že až v srpnu, od 1. 8. do 27. 8. 2007, opět tedy uvedl naprosto přesný údaj, ale bez vysvětlení, proč chvíli předtím tvrdil červenec. Při výslechu dne 26. 8. 2021 nezmínil žádné potíže s poškozenými, žádné mučení poškozenými, naopak, k dotazu soudu výslovně vyloučil, že když byl na svobodě, že by měl jakékoli potíže. Oproti tomu při výslechu ve vazební věci dne 31. 1. 2020 žalobce nezmínil žádné mučení ve vězení, důvody těchto naprosto zásadních odlišností přitom nebyly soudu nijak objasněny. Snahu o částečné vysvětlení rozporů, že události v lese (připoutání ke stromu, bití, mučení elektrickým proudem, dušení maskou) žalobce nepovažuje za mučení, nelze považovat za hodnověrné. Osobu X. pak žalobce nezmínil po celou dobu řízení, ani v podané žalobě, hovořil o něm až při výslechu dne 26. 8. 2021, přitom důvod nebyl nijak objasněn.
63. Ač byl žalobce velmi podrobně dotazován soudem k okolnostem mučení a obecně tvrzeného špatného zacházení, nikde nezmínil, jak vězeňská služba záměrně mučila spoluvězně ve vedlejších celách, aby to viděl (viz tvrzení na blogu idnes.cz). Značné pochybnosti budí též tvrzení žalobce při výslechu dne 31. 1. 2020, kde žalobce naprosto žádné mučení ve vězení nezmínil.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

64. Zároveň nebylo možné přehlédnout další okolnosti případu, žalobcem uváděné nepravdy ohledně advokátky X. (která zastupovala poškozené oběti trestné činnosti, žalobce nezastupovala, žalobce připustil snahu o dodání politického kontextu svému případu), nepravdy uvedené v novinovém článku, který soud hodnotí jako zcela tendenční, když žalobce v něm nijak nepřiznal již dvě dřívější (dle svých pozdějších slov oprávněná) trestní stíhání a odsouzení za majetkovou trestnou činnost, článek žalobce líčí jako nevinnou oběť policejní zvěle, když úspěšný podnikatel nechtěl platit policii podíl na zisku, proto byl v roce 2011 stíhán a následně uvězněn a mučen, když při výslechu zároveň žalobce tvrdil mučení toliko v letech 2004 a 2007. Konečně soud nemohl přehlédnout ani skutečnost, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu až při svém zadržení v ČR a rozhodnutí o jeho vazbě, žalobce nijak nevysvětlil, proč nepodal žádost o mezinárodní ochranu dříve, uvedl, že když byl na svobodě, že ji podávat nechtěl. Pokud by v Rusku byl mučen způsobem, jaký při soudním jednání líčil, jde o postup těžko pochopitelný. Žalobce se v ČR zdržoval téměř dva roky, než žádost o mezinárodní ochranu podal, pobýval také měsíc a půl v Itálii. K časovému aspektu podání žádosti o mezinárodní ochranu viz dále.
65. Dále žalobce při jednání předložil rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2021, kterým byla žadateli V. G. udělena doplňková ochrana z důvodu zdravotního stavu (degenerace sítnice oka, cysta na plicích). Zde žalovaný shledal riziko plicní embolie a konstatoval, že není zaručeno, že by v ruském vězení se žadateli dostalo nezbytné lékařské pomoci. K tomuto rozhodnutí soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí nevyplyvá, že by šlo o obdobný případ, jaký soud nyní projednává, když ve věci je podstatné, že v odkazovaném případě nebyly Ruskou federací poskytnuty záruky, jako v případě žalobce, minimálně odkazované rozhodnutí o nich nijak nehovoří, nijak je neposuzuje a nehodnotí. Jde tedy o situaci významně odlišnou.
66. Soud k důkazu při jednání provedl i usnesení Senátu ze dne 28. 1. 2021 k zadržení Alexeje Navalného, v tomto ohledu však soud postrádá jakoukoli vazbu na azylový příběh žalobce, když Alexej Navalný je významný politický opoziční aktivista, u žalobce soud jakýkoli politický podtext jeho případu neshledává. Stejně tak materiál z 13. 7. 2021 Stav lidských práv v Rusku v roce 2020 se zabývá situací v Ruské federaci ve vztahu k demonstrantům, obráncům lidských práv, politickým aktivistům a dalším zvláštním skupinám (náboženským, sexuální menšiny..). Z tohoto materiálu soud shledává podstatnou informaci o nízkém počtu pachatelů odsouzených za zneužití pravomoci, též poznatky o porušování práv na spravedlivý proces v Ruské federaci a ignorace obvinění z mučení. Dokazování bylo doplněno i o text Evropského parlamentu k zařazení německých nevládních organizací na seznam nežádoucích organizací Ruskem a zadržení Andreje Pivovarova, kdy byla Ruská federace vyzvána k propuštění Andreje Pivovarova a Alexeje Navalného a dalších pokojných demonstrantů a aktivistů, k ukončení stíhání těchto osob. Text obsahuje i nastolení otázek ohledně dalších vztahů EU a Ruska.
67. Soud konečně dokazování doplnil i o Zprávu o stavu lidských práv v Rusku Českého helsinského výboru za rok 2020 ze dne 15. 7. 2020. Tuto žalovaný nezahrnul mezi podklady pro rozhodnutí, když uvedl, že zpráva obsahuje kapitolu věnující se vězeňským podmínkám v Mordvinské republice, nicméně konkrétně situace v Mordvinsku se ve skutečnosti týká pouze první odstavce citující ze Zprávy Ministerstva zahraničí USA o stavu lidských práv v Rusku za rok 2019: „z *Mordvinské*

republiky, jejímž hlavním městem je Saransk, máme četná blášení o krutém bití a sexuální násilí ze strany zaměstnanců věznic. (...) V Mordvinské republice je na relativně malém území řada detenčních center.“ Zbytek kapitoly se pak týká konkrétní ženské věznice a dále obecné situace geograficky odlehklých trestních kolonií, resp. návštěvy Výboru Rady Evropy pro prevenci mučení a nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání v Rusku v roce 2018, která se vězeňských zařízení netýkala vůbec. Na základě těchto informací pak zpráva obsahuje závěr, že „*podmínky ve věznicích v Mordvinské republice jsou kritické a Ruská federace nepřijala žádná opatření k jejich zlepšení.*“ Žalovaný zhodnotil, že takto formulovaný závěr nedopovídá obsahu zjištěných informací, fakticky pouhých dvou vět, je nepodložený a tendenční. Stejně nepodložený je pak celkový závěr zprávy, který tvrdí, že u osoby vydané do Mordvinské republiky existuje ve srovnání s celkovým stavem v Ruské federaci zvýšené riziko špatného zacházení. Soud v této souvislosti konstatuje, že tuto zprávu je třeba hodnotit v kontextu dalších listinných důkazů k situaci v Ruské federaci. Lze přisvědčit žalovanému, že závěr o horších podmínkách v Mordvinsku než ve zbytku Ruské federace, není dostatečně podložený a v této zprávě odůvodněný. Tato zpráva se nezabývá ostatními částmi Ruska. Zároveň tvrzení o horším stavu vězeňských podmínek v Mordvinské republice nepotvrzují další zprávy o zemi původu (které jsou podrobnější, odkazují na více zdrojů a také jsou aktuálnější).

68. Pokud žalobce odkazoval na rozsudek NSS vydaný dne 18. 9. 2019 sp. zn. 5 Azs 235/2019, zde je zásadní odlišností, že v odkazovaném případě dle NSS neobstál závěr správního orgánu a soudu, že pan S. D. není zájmovou osobou, když z poměrně konzistentních vyjádření S. D. nelze vyloučit, že proti němu vedené trestní stíhání má za cíl zakrýt korupční jednání, soud shledal též možné politické vazby trestního případu pana S. D. V návaznosti na tyto závěry NSS uzavřel, že v případě pana S. D. nebyly přezkoumány záruky v praxi, žalovaný v odkazovaném případě záruky nijak nehodnotil z hledisek vymezených judikaturou, proto NSS kasační stížnosti vyhověl. Z tohoto rozsudku nelze učinit závěr tvrzený žalobcem, že jeho zdravotní problémy automaticky odůvodňují udělení doplňkové ochrany (když skutečnosti, že žalobce trpí vysokým krevním tlakem a bere na tuto diagnózu léky, soud nijak nezpochybňuje).
69. Námitku, že žalovaný nepřihlédl k porušení práva žalobce na obhajobu, soud též nepovažuje za důvodnou. Žalovaný se předloženým usnesením X. obvodního soudu ze dne 10. 9. 2020 zabýval na straně 9 a 22 napadeného rozhodnutí. Toto usnesení konstatuje, že částečně došlo k porušení práva na obhajobu žalobce, protože vznesení obvinění žalobce nebylo oznámeno advokátce žalobce. Toto podle názoru soudu naopak svědčí o tom, že záruky zákonnosti trestního stíhání v Ruské federaci fungují, když minimálně v tomto případě bylo dosaženo nápravy pochybení orgánů činných v trestním řízení. Pokud žalobce namítal zrušení rozhodnutí X. obvodního soudu Vrchním soudem, toto rozhodnutí nebylo soudu předloženo, soud jej tak nemůže hodnotit. Námitku, že trestní stíhání žalobce může být vykonstruované, neshledal soud jako důvodnou již ve svém prvním rozsudku, proti tomuto závěru NSS neměl výhrady. Soud tedy opakovaně konstatuje, že žalovaný stejně jako zdejší soud není oprávněn posuzovat otázku viny žalobce. V řízení o mezinárodní ochraně, přestože je s řízením extradičním provázané, není posuzována důkazní situace ani to, zda je extradiční řízení vedeno důvodně. Úkolem správního orgánu a potažmo zdejšího soudu je posoudit, zda vydáním osoby do dožadujícího státu nedojde k porušení principu non-refoulement, tj. principu nenavrácení cizince do jiného státu, v němž by

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

- byl ohrožen jeho život nebo osobní svoboda na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení, resp. v němž by mu hrozilo, že bude porušeno jeho právo na život nebo že bude vystaven mučení nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu (k tomu srov. např. rozsudky ESLP ve věcech Soering v. Spojené království, č. 14038/88, Cruz Varas a další v. Švédsko, č. 15576/89, Shamayev a ostatní v. Gruzie a Rusko, č. 36378/02, Saadi v. Itálie, č. 37201/06).
70. Žalobce sám potvrdil, že jeho trestní stíhání má reálný základ, neboť se podvodů, za něž byl v roce 2011 odsouzen, skutečně dopustil. Dodal, že nové trestní stíhání, jakož ani to předchozí, nemá nic společného s politikou. Dle žalobce ale bylo trestní stíhání zahájeno pouze z toho důvodu, že příslušníci orgánů činných v trestním řízení chtěli získat peníze, které měl mít žalobce z učiněných podvodů ukryté. Rovněž ale uvedl, že trestní stíhání muselo být zahájeno na podnět poškozeného, který byl v roce 2011 odkázán na civilní řízení. Žalobce dále sám uvedl, že byl v roce 2011 shledán vinným za podvody, přičemž škoda byla vyčíslena pouze na 2 miliony euro, přestože neoficiálně se hovořilo o škodě daleko vyšší. Žalobce byl v roce 2011 odsouzen pouze za část způsobené škody, proto se soudu nejeví podezřelé, že bylo zahájeno další trestní stíhání. Dle soudu není nijak neobvyklá situace, kdy se teprve po několika letech objeví důkazy, které umožňují pachatele postavit před soud. Tvrzení žalobce, že bylo nové trestní stíhání zahájeno z důvodu, že policisté chtěli peníze, které si měl ukrýt, se nejeví jako věrohodné.
71. Ohledně hodnocení tvrzených obtíží žalobce zároveň nelze přehlédnout, že ač žalobce Ruskou federaci opustil již v prosinci 2017, pobýval zhruba měsíc a půl v Itálii, pak od poloviny února 2018 se zdržoval v ČR, žádost o mezinárodní ochranu podal až dne 28. 11. 2019 za situace, kdy o den dříve došlo k jeho zadržení a rozhodnutí o vazbě. Pokud by skutečně palčivě pociťoval jím prezentované obavy, o mezinárodní ochranu by nepochybně požádal dříve, když tuto možnost bezesporu měl. K záležitosti opožděného podání žádosti o mezinárodní ochranu se opakovaně vyjádřil NSS např. v rozsudcích sp. zn. 2 Azs 423/2004 ze dne 20. 10. 2005 a sp. zn. 2 Azs 137/2005 ze dne 9. 2. 2006, „že o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do České republiky, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“ Soudu se jeví žádost o udělení mezinárodní ochrany jako čistě účelová, s cílem vyhnout se trestnímu stíhání v Rusku. Současně se k tomuto vyjadřoval NSS ve svém rozsudku č. j. 3 Azs 119/2004 – 50 ze dne 13. 1. 2005, kdy dovodil: „Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.“
72. Soud výpověď žalobce hodnotil ve vztahu k obsahu spisu, kladl velké množství doplňujících dotazů, neboť tvrzené důvody žádosti o mezinárodní ochranu, tj. mučení, jsou velmi závažnou skutečností. Soud zvažoval i časový odstup od tvrzených událostí, i možné zkreslení popisu situace při překladu, při výsledku se dotazoval i na důvody, proč žalobce požádal o mezinárodní ochranu až s takovým časovým odstupem, proč

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

události nevyklíčil dříve, když měl podstoupit popisované brutální mučení, proč při výsledku státní zástupkyně dne 31. 1. 2020 uváděl okolnosti mučení naprosto odlišné. Soud konstatuje, že žalobce věrohodnou výpověď nepodal. Ohledně tvrzených obav z policistů, když od něj tito měli vyžadovat peníze, soud konstatuje, že žalobce při výsledku tvrdil, že policistům v Ruské federaci „za ochranu“ platil od roku 1996. Soud v této souvislosti nevyklučuje, že žalobce v souvislosti se svou dlouhodobou trestnou činností polici nějaké finanční prostředky platil, ale i v tomto ohledu byla jeho tvrzení rozporná, když při výsledku soudem dne 26. 8. 2021 uváděl, že od té doby, co opustil, Rusko (prosinec 2017) nic už policistům a nikomu jinému neplatil, do Milána přiletěl 30. 12. 2017, v Evropské unii nikdy dříve nebyl (viz poskytnutí údajů k žádosti ze dne 23. 1. 2020), v pohovoru ze dne 23. 1. 2020 však tvrdil, že v Miláně a Lichtenštejnsku vybral celkem 300 000 EUR a poslal je policistům do X.. Také obavy z policie ani případné požadavky policie na placení dalších peněz nijak nezmínil, když ve vazební věci při výsledku popisoval důvody, proč se nemůže vrátit do Ruska.

73. Pro zkoumání důvodnosti obav, že cizinec utrpí vážnou újmu (tj. pro hodnocení podmínek pro udělení doplňkové ochrany), je nutné vycházet z testu „reálného nebezpečí“. Rozborem tohoto pojmu se NSS zabýval například v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82: *„Reálným nebezpečím nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho. (...) Test ‚reálného nebezpečí‘ je vůči stěžovateli přísnější než test ‚přiměřené pravděpodobnosti‘. Ani test ‚reálného nebezpečí‘ ale nedosahuje intenzity trestního standardu ‚nade vší pochybnost‘.“* Specifikem azylového řízení je rovněž zásada, že v případě pochybností se postupuje ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu, ze které vyplývá, že žadatel o mezinárodní ochranu nemusí nade vší pochybnost prokázat, že právě on bude v zemi původu podroben nelidskému nebo ponižujícímu zacházení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003–89).
74. Je tak nutno posuzovat konkrétní azylový příběh žalobce, a zda v jeho případě postačují poskytnuté záruky, nebo je zde naopak reálné nebezpečí, že žalobce utrpí ve vlasti vážnou újmu. Ze shromážděných důkazů nelze seznat, kdy a jakému závažnému jednání byl žalobce ve vlasti vystaven. Je zřejmé, že žalobce byl od roku 2002 ve vazbě za podvody, v roce 2004 mu byl uložen trest odnětí svobody na 4 roky, v roce 2006 byl opět zatčen, do roku 2007 byl ve vazbě, byl odsouzen za trestný čin legalizace výnosů z trestné činnosti, a podvody (trest vykonán vazbou), následně došlo k trestnímu stíhání v roce 2011, za podvod byl odsouzen, propuštěn v roce 2017. V současné době je opět stíhán za podvod. Tuto trestnou činnost (vyjma současného stíhání) žalobce připouštěl, uvedl, že z podvodů mu zůstala jen část peněz, když část peněz platil policii za ochranu (pohovor dne 23. 1. 2020), tedy se evidentně dopouštěl další trestné činnosti, když policisty uplácel. Z provedeného dokazování však nijak nevyplyvá, že by z důvodu nezaplacení policii, bylo vykonstruováno trestní stíhání žalobce, když žalobce poškozeného o peníze skutečně dle svých slov připravil.
75. Žalovaný pak z opatrnosti připustil, že je možné, že žalobce ve vlasti ve vězení určité špatné zacházení ve vězení utrpěl a při hodnocení poskytnutých záruk z této skutečnosti vycházel a i za této situace záruky shledal dostatečnými. Podle názoru soudu tento závěr lze považovat za správný, když z provedeného dokazování

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

jednoznačně vyplynulo, že v případech obdobných žalobci, tj. v situaci, kdy jsou v rámci extradičního řízení poskytnuty řádné a konkrétní diplomatické záruky, jsou výlučně pozitivní zkušenosti evropských států, které často do země původu žalobce ruské občany vydávají, s dodržováním takto poskytnutých diplomatických záruk.

76. Žalobce konečně namítal, že nebyly shromážděny informace z různých zdrojů o státu původu ve smyslu § 23c písm. c) zákona o azylu. Přitom je to žalovaný, kdo nese odpovědnost za náležité zjištění reálií o zemi původu (rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005 - 58). Podle § 23c písm. c) zákona o azylu mohou být podkladem pro rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu zejména přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem. Informace o zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu musí ostatně být mj. v maximální možné míře relevantní ve vztahu k otázkám posuzovaným v daném řízení. Tuto námitku soud neshledal důvodnou. Je formulována poměrně obecně, žalobce neuvádí, které podklady, nebo alespoň ke které otázce jsou nepřesné či nedostatečně relevantní. Zde soud konstatuje, že zprávy, ze kterých žalovaný vyšel, vycházejí z velkého počtu různých relevantních, mezinárodně uznávaných zdrojů, námtkou Evropský podpůrný úřad pro otázky azylu, Ministerstvo zahraničních věcí ČR, Ministerstvo zahraničních věcí USA, Evropský výbor pro zabránění mučení a nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, Amnesty International, Human Rights Watch, Freedom House, zastupitelský úřad ČR v Moskvě, World Prison Brief, Radio Free Europe, Radio Svoboda, BBC Russia, Rakouský federální úřad pro migraci a azyl, Moscow Times, Open society Foundation, ČTK a mnohé další. Při seznámení dne 20. 5. 2021 zástupce žalobce neměl k podkladům výhrady, nenavrhoval v žádném směru jejich doplnění.
77. Pokud bylo namítáno, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, ani této námitce nelze přisvědčit. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela reagovat (srovnej rozsudek NSS č. j. 1 Afs 92/2012-51 ze dne 17. 1. 2013). Žalovaný se zabýval všemi námitkami žalobce, přezkoumatelně se s nimi vypořádal, vyšel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a tento správně posoudil podle citovaných zákonných ustanovení.
78. Žalovaný tak správně uzavřel, že v případě žalobce nejsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany.

VI. Závěr a náklady řízení

79. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
80. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. srpna 2021

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.